

[Tholstrup.]

ling, stod det mig ikke klart, at denne utidige indblanding i høj grad var foranlediget af en dansk rapport, men jeg vil dog nødig komme med nogen beskyldning for bestilt arbejde.

Danmarks liberalisering er for færdigvarerne den laveste af samtlige deltagerlandes, bortset fra Island, der har et indbyggertal, der ikke er større end Odenses. Medens gennemsnittet for de 12 andre lande ligger på 85 pct., ligger vi kun på 63 pct., og i dagbladet „Børsen“ for i dag nævnes det, at England og Tyskland vil gå op til 90 pct. med liberaliseringen. Og så er det endda de små lande, der trækker procenten ned. Hvis vi tog liberaliseringsprocenten i forhold til omsætningen, ville den ligge højere. Det er liberaliseringen af de bearbejdede varer, der har interesse. At der er nogenlunde fri import af råvarer, er en selvfølge, som man ikke kan blive rørt over.

Løvrigt er det urimeligt, at man opretholder en lovgivning, som i praksis har vist sig ikke at have opfyldt et eneste af de formål, hvortil den er beregnet, bortset fra krigens tid. Tværtimod giver den den bivirkning, at den holder varerne kunstigt fordyret.

Det, der presser på vor valutabalance, har hver gang vist sig at være de forskellige ministres overtræk på den løbende konto i nationalbanken. Man drøftede valutaforhold i 1924, efter at overtrækkene i november 1924 var kommet op på 32,8 mill. kr. Endnu til august 1931 var der nogenlunde balance, men i november 1931 var overtrækket igen kommet op på 18 mill. kr.; Det steg derefter jævnt, indtil det i november 1932 var oppe på 60 mill. kr. — det var mange penge dengang. I 1932 fik vi så valutacentralen, men med en helt anden officiel begrundelse. Overtrækkene fortsattes og kulminerede i juni 1940 med 208 mill. kr., men faldt hurtigt, da krigen kom, således at finansministeren i begyndelsen af 1945 havde $\frac{3}{4}$ milliard kr. tilgode hos

nationalbanken. Da regeringen Knud Kristensen kom til, havde finansministeren 450 mill. kr. tilgode, og nu gik det altså desværre den forkerte vej. I de følgende 2 år faldt finansministerens tilgodehavende til 222 mill. kr., og da regeringen Hedtoft kom til, blev de 222 mill. kr. på plussiden til 42 mill. kr. på minussiden, en forringelse på 264 mill. kr. i løbet af 2 år, indtil ministeriet Erik Eriksen overtog regeringen. I dets regeringsperiode forsvandt overtrækkene igen og blev til en pluskonto på 231 mill. kr., altså en forbedring på 273 mill. kr. Fra det øjeblik ministeriet Hedtoft kom igen og til nu, er det, vi oplever de helt store tal; + 231 mill. kr. er blevet til ÷ 678 mill. kr., en forringelse på 909 mill. kr. i løbet af to år. Det er denne udpumpning af falske penge, der er den egentlige årsag til presset på valutaen. Det er altså der, der skal sættes ind, og ikke mod de uskyldige valutakøbere.

Under første behandling lovede den højtæredede handelsminister at se på spørgsmålet om at indskrænke forbruget af industrikartofler for at sikre tilstrækkeligt med kartofler til almindeligt konsum. Nu ser vi, at det trækker op til eksportforbud. Var det så ikke klogere at importere noget af den billige sprit og sagomel udefra og lade være at oparbejde de for kostbare kartofler til sprit og kartoffelmel? Vi savner svar herpå.

Selv med de små forbedringer, der nu indføres i loven, og selvom vi kunne få gennemført de ændringer, mindretallet ønsker, så står dog selve loven tilbage. Jeg vil derfor anbefale de ærede medlemmer ved lovforslagets tredje behandling at stemme imod forlængelsen.

Jeg vil gerne til slut gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, som hele tiden vender tilbage med sin påstand om, at vi ikke handler tilstrækkeligt mod øst. Sagen er jo den, at importørerne i Danmark direkte bliver opfordret til at komme med deres ønsker, idet det tilføjes, at der vil blive fri bevillingsudstedelse,